

รายงานสรุปผลการรับฟังความคิดเห็น
การประเมินผลสัมฤทธิ์ของพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑

กระทรวงวัฒนธรรม และกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา โดยกรมส่งเสริมวัฒนธรรมซึ่งได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบดำเนินการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย ได้จัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องเพื่อประเมินผลสัมฤทธิ์ของพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ผ่านระบบกลางทางกฎหมาย (www.law.go.th) ตั้งแต่วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ ถึงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๖๕ รวมระยะเวลา ๓๑ วัน จึงขอสรุปผลการรับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะต่อพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ในการนี้ เพื่อให้เป็นไปตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช ๒๕๖๐ มาตรา ๗๗ และพระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. ๒๕๖๒ มาตรา ๕ โดยมีรายละเอียดดังนี้

๑. วิธีการในการรับฟังความคิดเห็น

๑) ดำเนินการรับฟังความคิดเห็นผ่านระบบกลางทางกฎหมาย (www.law.go.th) โดยให้ผู้เกี่ยวข้องแสดงความคิดเห็นผ่านทางระบบกลางทางกฎหมาย (www.law.go.th) หัวข้อ “ประเมินผลสัมฤทธิ์ของพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑” ในการนี้ได้มีการประชาสัมพันธ์การรับฟังความคิดเห็นผ่านเว็บไซต์กรมส่งเสริมวัฒนธรรม (<http://www.culture.go.th>) อีกทางหนึ่งด้วย

๒) มีหนังสือกรมส่งเสริมวัฒนธรรม ที่ วธ ๐๕๐๓.๕/๔๖๗๘ ที่ วธ ๐๕๐๓.๕/ว ๔๖๗๙ ที่ วธ.๐๕๐๓.๕/๔๖๘๐ ที่ วธ ๐๕๐๓.๕/ว ๔๖๘๑ ที่ วธ ๐๕๐๓.๕/ว ๔๖๘๒ ที่ วธ ๐๕๐๓.๕/๔๖๘๓ ลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๖๕ และ ที่ วธ ๐๕๐๓.๕/๑๙๓ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ ถึงผู้เกี่ยวข้อง ได้แก่ สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม ผู้ว่าราชการจังหวัด (ในฐานะนายทะเบียนประจำจังหวัด) กรมการท่องเที่ยว สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัด และสำนักพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ (ในฐานะผู้บังคับใช้กฎหมาย) และสภาวัฒนธรรมจังหวัด สภาวัฒนธรรมกรุงเทพมหานคร ในฐานะภาคประชาสังคม ร่วมแสดงความคิดเห็นรวมทั้งประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนและผู้ประกอบกิจการที่ได้รับผลกระทบจากการบังคับใช้กฎหมาย ร่วมแสดงความคิดเห็นพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ผ่านระบบกลางทางกฎหมาย www.law.go.th ด้วย

๒. จำนวนครั้งและระยะเวลาในการรับฟังความคิดเห็น

จำนวน ๑ ครั้ง ตั้งแต่วันที่ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๕ ถึงวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๖๕ รวมระยะเวลา ๓๑ วัน

๓. พื้นที่กลุ่มเป้าหมายในการรับฟังความคิดเห็น

๑) พนักงานเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมาย ผู้ประกอบกิจการภาพยนตร์และวีดิทัศน์ หน่วยงานภาคประชาสังคม และประชาชนทั่วไป

๒) การรับฟังความคิดเห็นผ่านระบบกลางทางกฎหมาย (www.law.go.th) มีผู้เข้าร่วมรับฟังความคิดเห็น จำนวนทั้งสิ้น ๒๓๙ ราย โดยแบ่งเป็น

- เพศชาย ๑๐๙ ราย เพศหญิง ๑๒๙ ราย

- ช่วงอายุ ๒๐ หรือต่ำกว่า จำนวน ๒ ราย

๒๑ - ๓๐ จำนวน ๕๔ ราย

๓๑ - ๔๐ จำนวน ๗๒ ราย

๔๑ - ๕๐ จำนวน ๖๕ ราย

๕๑ - ๖๐ จำนวน ๓๕ ราย

๖๐ ขึ้นไป จำนวน ๑๐ ราย

ประกอบด้วย

๑) ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ (จำนวน ๑๔๐ ราย)

๒) ค้าขาย/ธุรกิจส่วนตัว (จำนวน ๕๔ ราย)

๓) นักเรียน/นักศึกษา (จำนวน ๑๓ ราย)

๔) อื่น ๆ (จำนวน ๓๐ ราย)

๓) ความเกี่ยวข้องกับการใช้บังคับใช้พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑

พนักงานเจ้าหน้าที่ (จำนวน ๑๑๔ ราย) ผู้ประกอบการ (จำนวน ๔๒ ราย) ประชาชนทั่วไป (จำนวน ๗๘ ราย) อื่น ๆ (จำนวน ๓ ราย)

๔. ประเด็นที่มีการรับฟังความคิดเห็น และความเห็นของผู้เกี่ยวข้องในแต่ละประเด็น

จากประเด็นการรับฟังความคิดเห็นเกี่ยวกับพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ผ่านระบบกลางทางกฎหมาย (www.law.go.th) มีผู้เข้าร่วมการรับฟังความคิดเห็น จำนวนทั้งสิ้น ๒๓๙ ราย โดยขอสรุปเป็นประเด็นดังนี้

๑) ช่องทางการรับชมภาพยนตร์และการเล่นเกมของประชาชนในปัจจุบัน

ปัจจุบันนี้ ประชาชนนิยมรับชมภาพยนตร์และเล่นเกมผ่านทางระบบออนไลน์เป็นส่วนใหญ่ ซึ่งจากการรับฟังความคิดเห็นมีผู้ที่รับชมภาพยนตร์ผ่านทางออนไลน์ (จำนวน ๒๑๗ ราย คิดเป็นร้อยละ ๙๐.๗๙) และมีผู้เล่นเกมทางออนไลน์ (จำนวน ๙๖ ราย คิดเป็นร้อยละ ๔๐.๑๖) เนื่องจากความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทำให้ปัจจุบันประชาชนสามารถที่จะเข้าถึงอินเทอร์เน็ตได้ง่ายและมีราคาไม่สูงเหมือนอย่างเช่นในอดีต นอกจากนี้ยังมีความสะดวกสบาย ประหยัด และปลอดภัย มีภาพยนตร์และเกมให้เลือกมากมายและยังสามารถรับชมและเล่นได้ในทุกสถานที่ไม่ว่าจะที่บ้านหรือนอกบ้านโดยไม่ต้องไปร้านเกมหรือโรงภาพยนตร์ (จำนวน ๒๑๓ ราย คิดเป็นร้อยละ ๘๙.๑๒) จึงทำให้คนส่วนใหญ่รับชมภาพยนตร์และเล่นเกมทางออนไลน์มากขึ้น ประกอบกับปัจจุบันนี้ค่าเข้าชมภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์มีราคาค่อนข้างสูง ทำให้คนไปชมภาพยนตร์ในโรงภาพยนตร์เพียงนาน ๆ ครั้งเท่านั้น แต่ถึงอย่างไรก็ยังมีประชาชนรับชมผ่านโรงภาพยนตร์ (จำนวน ๘๔ ราย คิดเป็นร้อยละ ๓๕.๑๔) โดยให้เหตุผลว่าการรับชมในโรงภาพยนตร์มีตัวอย่างของภาพยนตร์ ประเภทของภาพยนตร์ (rating) ให้รับชมหน้าโรงภาพยนตร์เพื่อประกอบในการเลือกและตัดสินใจเข้าชม และยังมีการคัดกรองดูแลความปลอดภัยในการเข้าชมด้วย ซึ่งในส่วนของประเภทของภาพยนตร์ (rating) ผู้เข้าร่วมการรับฟังความคิดเห็นส่วนใหญ่เห็นว่ามีประโยชน์ในการนำมาประกอบการตัดสินใจในการเลือกชมภาพยนตร์ ไม่ว่าจะเป็นทางออนไลน์หรือรับชมผ่านทางโรงภาพยนตร์ (จำนวน ๑๒๐ ราย คิดเป็นร้อยละ ๕๐.๒๐) โดยให้เหตุผลว่ามีประโยชน์ในการอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้เด็กและเยาวชนในความรับผิดชอบเข้าชม แต่ก็มีผู้ที่ไม่เคยนำประเภทของภาพยนตร์ (rating) มาประกอบการตัดสินใจรับชมภาพยนตร์ (จำนวน ๓๐ ราย คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๕๕) โดยให้เหตุผลว่าหากภาพยนตร์ดีก็ไม่จำเป็นต้องนำเรื่องประเภทของภาพยนตร์ (rating) มาประกอบการตัดสินใจแต่อย่างใด

๒) มาตรการส่งเสริมและควบคุมการนำภาพยนตร์ที่สร้างในประเทศไทยออกเผยแพร่ยังต่างประเทศ

ประชาชนส่วนใหญ่เห็นควรให้มีการส่งเสริมและควบคุมการนำภาพยนตร์ที่สร้างในประเทศไทยออกเผยแพร่ยังต่างประเทศ (จำนวน ๑๗๒ ราย คิดเป็นร้อยละ ๗๑.๙๖) โดยต้องมีการขออนุญาต ซึ่งให้เหตุผลและแสดงความคิดเห็นประกอบว่า (๑) เพื่อให้มีการตรวจสอบการสร้างภาพยนตร์ว่าเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร (๒) การควบคุมตรวจสอบควรทำโดยสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคสังคม เพื่อส่งเสริมเศรษฐกิจด้วยอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ควบคู่ไปกับการรับผิดชอบต่อสังคมและภาพลักษณ์ของประเทศ (๓) การอนุญาตควรมีมาตรฐานที่เป็นสากลมากขึ้น (๔) ควรส่งเสริม แต่อย่าให้มีความละเอียดรอบคอบในการถ่ายทำและนำเสนอ เช่น เทคนิค ภาพ เนื้อหา นักแสดง ความน่าเชื่อถือของผู้กำกับ (๕) เพื่อให้เนื้อหาภาพยนตร์ไม่เกิดผลกระทบในทุก ๆ ด้าน (๖) เป็นการประชาสัมพันธ์กับนักท่องเที่ยว (๗) เนื้อหาของภาพยนตร์บางเรื่องอาจมีผลกระทบต่อภาพลักษณ์ของประเทศ (๘) ควรมีการขออนุญาต เพื่อตรวจสอบเนื้อหาการนำเสนอเพื่อไม่ให้ภาพลักษณ์ของประเทศเสียหายหากมีการเผยแพร่ออกไป และอาจนำมาซึ่งความเดือดร้อนกับผู้อาศัยในต่างประเทศได้ แต่ก็ยังมีที่เห็นว่าควรส่งเสริมให้นำออกไปเผยแพร่ยังต่างประเทศโดยเสรี (จำนวน ๕๘ ราย คิดเป็นร้อยละ ๒๘.๐๔)

๓) มาตรการส่งเสริมและควบคุมต่างประเทศที่เข้ามาถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย
ประชาชนส่วนใหญ่เห็นควรให้มีการส่งเสริมและควบคุมการถ่ายทำภาพยนตร์ต่างประเทศในประเทศไทย (จำนวน ๒๑๗ ราย คิดเป็นร้อยละ ๙๐.๗๙) โดยต้องมีการขออนุญาต ซึ่งให้เหตุผลและแสดงความคิดเห็นประกอบว่า (๑) เพื่อให้มีการตรวจสอบการสร้างภาพยนตร์ว่าเหมาะสมหรือไม่อย่างไร (๒) การควบคุมตรวจสอบควรทำโดยสร้างความร่วมมือระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคสังคม เพื่อส่งเสริมเศรษฐกิจด้วยอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ควบคู่ไปกับการรับผิดชอบต่อสังคมและภาพลักษณ์ของประเทศ (๓) ควรคำนึงถึงวัฒนธรรมประเพณีไทยและศีลธรรมอันดีของประชาชน ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามยุคสมัยนั้น ๆ ด้วย (๔) เพื่อให้เนื้อหาของภาพยนตร์ไม่บิดเบือนจากความเป็นจริง และประเทศไม่เสื่อมเสียชื่อเสียง (๕) ควรส่งเสริมให้ต่างประเทศสามารถเข้ามาถ่ายทำภาพยนตร์ในไทย โดยการลดขั้นตอนในการขออนุญาตให้สะดวกมากขึ้น เช่น ช่องทางการขออนุญาตผ่านระบบออนไลน์ ลดหลักเกณฑ์ให้น้อยที่สุดหรือเอกสารประกอบให้น้อยที่สุด (๖) บางสถานที่ และประเพณีบางอย่างไม่ควรเผยแพร่ (๗) เพื่อความเหมาะสมต่อวัฒนธรรมของไทยและเพื่อส่งเสริมภาพลักษณ์ของประเทศ (๘) ต้องแสดงรายละเอียดเค้าโครงภาพยนตร์เบื้องต้น บทภาพยนตร์ สถานที่ถ่ายทำ แต่ก็ยังมีส่วนที่เห็นว่าควรส่งเสริมให้ทำได้โดยเสรีไม่ต้องขออนุญาต (จำนวน ๑๘ ราย คิดเป็นร้อยละ ๘.๒๑) ซึ่งเป็นกลุ่มคนส่วนน้อยเท่านั้น

๔) การควบคุมการประกอบกิจการร้านวีดิทัศน์ (เกม/คาราโอเกะ)

ประชาชนส่วนใหญ่เห็นว่าร้านวีดิทัศน์ (เกม) ควรมีการควบคุมด้วยใบอนุญาต (จำนวน ๑๘๕ ราย คิดเป็นร้อยละ ๗๗.๔๐) โดยให้เหตุผลและแสดงความคิดเห็นประกอบว่า (๑) เพื่อให้มีการตรวจสอบการประกอบกิจการร้านเกมว่าเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร (๒) ร้านเกมมีเยาวชนเล่นส่วนใหญ่ ควรมีเจ้าหน้าที่ตรวจตราให้ทั่วถึงเพื่อความปลอดภัยของเด็ก (๓) ต้องออกใบอนุญาตประกอบกิจการให้แก่ร้านเกม โดยต้องผ่านการตรวจสอบสถานที่ตั้งของร้าน และตรวจสอบคุณสมบัติของผู้ประกอบกิจการ เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองเด็กและเยาวชน (๔) เห็นควรให้สำนักงานตำรวจแห่งชาติเป็นผู้ควบคุมดูแล แต่ก็มีผู้เห็นว่าควรควบคุมด้วยวิธีการจัดแจ้ง (จำนวน ๔๓ ราย คิดเป็นร้อยละ ๑๗.๕๙) นอกจากนี้มีผู้ที่แสดงความคิดเห็นว่าไม่ควรมีการควบคุมและออกใบอนุญาตแล้ว เนื่องจากจะไม่มีผู้ประกอบกิจการร้านเกมแล้ว (จำนวน ๗ ราย คิดเป็นร้อยละ ๓.๐๑)

สำหรับร้านวีดิทัศน์ (คาราโอเกะ) ประชาชนส่วนใหญ่เห็นว่าควรมีการควบคุมด้วยใบอนุญาต (จำนวน ๑๘๗ ราย คิดเป็นร้อยละ ๗๘.๒๔) โดยให้เหตุผลและแสดงความคิดเห็นว่า (๑) เพื่อให้มีการ

ตรวจสอบการประกอบกิจการร้านค้าว่าเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร (๒) ควรออกใบอนุญาตให้กับร้านที่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่ถูกต้อง (๓) ต้องออกใบอนุญาตประกอบกิจการให้แก่ร้านค้าโอเค โดยต้องผ่านการตรวจสอบสถานที่ตั้งของร้าน และตรวจสอบคุณสมบัติของผู้ประกอบกิจการ เพื่อประโยชน์ในการควบคุมดูแลสถานประกอบการเนื่องจากมีความเสี่ยงต่อการค้ามนุษย์ ค่าประเวณี แต่ก็มีผู้ที่เห็นว่าควรควบคุมด้วยวิธีการจัดแจ้ง (จำนวน ๔๓ ราย คิดเป็นร้อยละ ๑๗.๙๙)

๕) ร้านเกมและร้านค้าโอเคควรมีลักษณะอย่างไร

ส่วนใหญ่เห็นว่าร้านเกมและร้านค้าโอเคควร (๑) มีความมั่นคงแข็งแรงและปลอดภัย (๒) มีการควบคุมเวลาเข้าใช้บริการของเด็กและเยาวชน (๓) ไม่เป็นแหล่งมั่วสุม เช่น ห้ามจำหน่ายสุรา บุหรี่ และยาเสพติด และควรมีลักษณะครบวงจร สะอาด สบาย และปลอดภัย (๔) มีระบบป้องกันหรือระบบเก็บเสียงที่เหมาะสม (๕) ต้องใช้วัสดุซับเสียงป้องกันเสียงดังที่มีประสิทธิภาพ ๑๐๐ เปอร์เซนต์ (๖) หากร้านอยู่ในแหล่งชุมชนที่มีลักษณะเป็นอาคารพาณิชย์ อาจต้องมีการกำหนดให้มีการติดตั้งวัสดุซับเสียงเพื่อลดความเดือดร้อนทางด้านการใช้เสียงให้กับบริเวณข้างเคียง

๖) อัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ ร้านเกม และร้านค้าโอเค

เรื่องความเหมาะสมของอัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประกอบกิจการของกิจการภาพยนตร์ และวิดิทัศน์ (เกม/การค้าโอเค) มีทั้งผู้ที่เห็นว่าควรเพิ่มอัตราค่าธรรมเนียม และเห็นว่าค่าธรรมเนียมมีความเหมาะสมอยู่แล้ว โดยสรุปได้ดังนี้

๖.๑ อัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ มีผู้เห็นว่าควรกำหนด ๒,๐๐๐ บาทต่อปี (จำนวน ๑๐๐ ราย คิดเป็นร้อยละ ๔๑.๘๔) เห็นว่าควรกำหนด ๑,๐๐๐ บาทต่อปี (จำนวน ๖๕ ราย คิดเป็นร้อยละ ๒๗.๑๙) เห็นว่าควรกำหนด ๒๐๐ บาทต่อปี (จำนวน ๔๒ ราย คิดเป็นร้อยละ ๑๗.๕๗) เห็นว่าไม่ควรมีค่าธรรมเนียม (จำนวน ๒๙ ราย คิดเป็นร้อยละ ๑๒.๑๓) โดยให้เหตุผลและแสดงความคิดเห็นประกอบ ดังนี้ (๑) ๑๐,๐๐๐ บาทต่อปี เพราะปัจจุบันค่าบัตรดูภาพยนตร์ต่อคนเฉลี่ยที่ ๒๐๐ - ๓๐๐ บาท (๒) เสริมรายได้ให้รัฐเพื่อนำมาใช้ให้เป็นประโยชน์ส่วนรวมและไม่สร้างภาระค่าใช้จ่ายจนเกินสมควรแก่ผู้ประกอบการ (๓) ควรกำหนดในอัตราสูงหรืออัตราก้าวหน้า เนื่องจากเป็นผู้ประกอบการที่มีต้นทุนสูง และต้องคำนึงถึงความปลอดภัย ตลอดจนศีลธรรมอันดีของประชาชน (๔) ไม่ควรแพงมาก เพื่อเอื้อต่อผู้ประกอบการขนาดเล็ก (๕) เพื่อไม่ให้ผู้ประกอบการแบกภาระมากเกินไป (๖) คิดตามตามสัดส่วนของรายได้เฉลี่ย (๗) ไม่เกิน ๑,๐๐๐ บาท เพื่อลดภาระให้กับเจ้าของกิจการ (๘) ตามสัดส่วนของรายได้เฉลี่ย (๙) เหมาะสมกับการประกอบกิจการเฉลี่ยแค่เดือนละ ๑๐๐ กว่าบาท (๑๐) หากมีเหตุจำเป็นปัจจุบันทันด่วน เช่น เกิดโรคระบาด เช่น covid - ๑๙ ควรหยุดการเก็บค่าธรรมเนียมไว้ก่อนเพราะกิจการดำเนินต่อไปไม่ได้ (๑๑) ผู้ประกอบการโรงภาพยนตร์ มีการเสียค่าธรรมเนียมใบอนุญาตหลายประเภทและบางประเภทก็เป็นการเก็บที่ซ้ำซ้อนกัน โดยเฉพาะกับหน่วยงานของท้องถิ่น จึงคิดว่าไม่ควรมีค่าธรรมเนียมอีก (๑๒) ควรเป็น ๒๐๐ บาทต่อปี เพราะทุกวันนี้ผู้บริโภคหันไปใช้มือถือกันหมดยังเหลืออยู่ ๘ เปอร์เซนต์ ที่ยังใช้บริการร้านอินเทอร์เน็ต (๑๓) ค่าธรรมเนียมควรเพิ่มตามจำนวนเครื่องฉายและขนาดของพื้นที่

๖.๒ อัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประกอบกิจการร้านเกม มีผู้เห็นว่าควรกำหนด ๖๐๐ บาทต่อปี (จำนวน ๙๗ ราย คิดเป็นร้อยละ ๔๐.๕๘) เห็นว่าควรกำหนด ๔๐๐ บาทต่อปี (จำนวน ๓๔ ราย คิดเป็นร้อยละ ๑๔.๒๒) เห็นว่าควรกำหนด ๒๐๐ บาทต่อปี (จำนวน ๘๑ ราย คิดเป็นร้อยละ ๓๓.๘๙) เห็นว่าไม่ควรมีค่าธรรมเนียม (จำนวน ๑๙ ราย คิดเป็นร้อยละ ๗.๙) โดยให้เหตุผลและแสดงความคิดเห็นประกอบ ดังนี้ (๑) ยกเว้นค่าธรรมเนียมเพื่อเป็นการช่วยเหลือผู้ประกอบการ ซึ่งปัจจุบันมีจำนวนลดน้อยลง (๒) ๑๐,๐๐๐ ต่อปี

(๓) ขึ้นอยู่กับขนาดสถานประกอบการและจำนวนเครื่องเล่น (๔) ปัจจุบันรายได้ผู้ประกอบการลดลง (๕) เป็นเงื่อนไขเบื้องต้นให้ตระหนักถึงความรับผิดชอบในการเปิดให้บริการที่ต้องรับผิดชอบต่อสังคม และเป็นบริการที่มีผลต่อผู้รับบริการ (๖) ถ้าไรร้านเกมบางร้านเยอะกว่าเปิดร้านอาหารเสียอีก (๗) เนื่องจากร้านเกมในปัจจุบัน ไม่ค่อยเป็นที่นิยมกันแล้ว เนื่องจากเด็ก เยาวชน หันไปเล่นเกมในโทรศัพท์มือถือ กิจกรรมร้านเกมจึงมีรายได้น้อยลง (๘) ตามสัดส่วนรายได้เฉลี่ยทั้งปี หรือคิดตามขนาดพื้นที่ (๙) ปัจจุบันร้านเกมเล็กเป็นที่นิยมของผู้ใช้บริการ หันไปเล่นทางโทรศัพท์มือถือ คอมพิวเตอร์ พีซี โน้ตบุ๊ก ทำให้ร้านเกมไม่มีผู้ใช้บริการเหมือนเช่นเคย (๑๐) ค่าธรรมเนียมควรประเมินจากความเล็กใหญ่ของร้าน (๑๑) ควบคุมการเปิดสถานบริการและตรวจสอบง่าย (๑๒) รายได้ลดลงมาก ผลประกอบการส่วนใหญ่แย่มาก (๑๓) เห็นว่าควรกำหนดเป็น ๕๐๐ บาท/ปี (๑๔) เพราะทุกวันนี้คนใช้บริการไม่ถึง ๘ เปอร์เซ็นต์ ส่วนใหญ่เข้ามาใช้บริการอินเทอร์เน็ต ส่วนเกมเด็ก ๆ เลือกเล่นผ่านโทรศัพท์มือถือเพราะสะดวกพกพาได้ทุกที่ และเกมทุกวันนี้ไม่มีเกมออกใหม่หรือเน้นเครื่อง PC ในร้านอินเทอร์เน็ต (๑๕) คิดค่าธรรมเนียมตามจำนวนเครื่องและขนาดของพื้นที่ ๒๐๐ บาท/เครื่อง/ปี

๖.๓ อัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาตประกอบกิจการร้านคาราโอเกะ มีผู้เห็นว่าควรกำหนด ๖๐๐ บาทต่อปี (จำนวน ๑๑๓ ราย คิดเป็นร้อยละ ๔๗.๒๘) เห็นว่าควรกำหนด ๔๐๐ บาทต่อปี (จำนวน ๓๖ ราย คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๐๖) เห็นว่าควรกำหนด ๒๐๐ บาทต่อปี (จำนวน ๖๔ ราย คิดเป็นร้อยละ ๒๖.๗๗) เห็นว่าไม่ควรมีค่าธรรมเนียม (จำนวน ๑๘ ราย คิดเป็นร้อยละ ๗.๕) โดยให้เหตุผลและแสดงความคิดเห็นประกอบ ดังนี้ (๑) เห็นว่าควรเป็น ๕,๐๐๐ บาท/ปี (๒) ควรเป็นราคาเช่นเดียวกับร้านเกม (๓) ตามสัดส่วนรายได้เฉลี่ยทั้งปี (๔) ๕,๐๐๐ - ๑๐,๐๐๐ บาท (๕) ควบคุมการเปิดบริการที่อาจสุ่มเสี่ยง (๖) ผู้ประกอบการมีรายได้ไม่ทุกวัน ต้นทุนค่าไฟฟ้าสูงขึ้น (๗) ควรจะ ๑,๐๐๐ บาท/ปี (๘) ๕,๐๐๐ - ๑๐,๐๐๐ บาท/ปี หากค่าธรรมเนียมสูงจะเป็นการควบคุมจำนวนกิจการลักษณะนี้ไปในตัว

๗) การกำหนดประเภท (rating) ของภาพยนตร์ เกม และคาราโอเกะ (ควรกำหนดหรือไม่และใครเป็นผู้กำหนด)

เรื่องการกำหนดประเภท (rating) ส่วนใหญ่เห็นว่าการกำหนดประเภท (rating) โดยมีผู้เห็นว่าควรกำหนด (จำนวน ๑๗๙ ราย คิดเป็นร้อยละ ๗๔.๘๙) เห็นว่าไม่ควรกำหนด (จำนวน ๑๑ ราย คิดเป็นร้อยละ ๔.๖) เห็นควรกำหนดเฉพาะบางกรณี (จำนวน ๔๕ ราย คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๘๒) โดยให้เหตุผลและแสดงความคิดเห็นประกอบ ดังนี้ (๑) ควรให้ผู้ประกอบกิจการรับรองตนเองว่าเหมาะกับกลุ่มใด (๒) ต้องควบคุมการเข้าถึงเกมและภาพยนตร์ของเยาวชนโดยใช้เรตต์กำหนด เพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองเด็กและเยาวชน (๓) ควรให้ผู้มีความรู้ในด้านนั้น ๆ มีส่วนร่วมในการกำหนดเรตต์ เพราะปัจจุบันคนที่ทำหน้าที่ไม่มีความรู้ในเทคโนโลยีและความเข้าใจมากพอ หากคนที่เหมาะสมกับยุคสมัยมีความรู้ความสามารถดูแลรับผิดชอบ (๔) ให้มีความเหมาะสมตามวัย

ส่วนในเรื่องของผู้ที่จะกำหนดประเภท (rating) ส่วนใหญ่เห็นว่าการให้เป็นอำนาจของคณะกรรมการที่มาจากภาครัฐและเอกชน (จำนวน ๑๘๐ ราย คิดเป็นร้อยละ ๗๕.๓๑) เห็นว่าควรเป็นของคณะกรรมการที่มาจากภาครัฐ (จำนวน ๕๓ ราย คิดเป็นร้อยละ ๒๒.๑๗) เห็นว่าควรเป็นคณะกรรมการที่มาจากภาคเอกชน (จำนวน ๑๘ ราย คิดเป็นร้อยละ ๗.๕๓) และเห็นว่าผู้ประกอบการควรเป็นผู้กำหนดเอง (จำนวน ๒๑ ราย คิดเป็นร้อยละ ๘.๗๘) โดยให้เหตุผลและแสดงความคิดเห็นประกอบ ดังนี้ (๑) ควรเพิ่มภาคประชาชนด้วยเพื่อความสมบูรณ์ (๒) ประชาชนเพราะประชาชนเป็นผู้ดูไม่ใช่หน่วยงานรัฐคนไหนคนใด (๓) ให้ผู้ประกอบการรับรองตนเองว่าภาพยนตร์และเกมเหมาะสมกับวัยใด (๔) ควรให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมด้วยไม่ใช่เน้นภาครัฐเพียงอย่างเดียว (๕) ควรให้ผู้มีความรู้ในด้านนั้น ๆ มีส่วนร่วมในการกำหนด

เรตติ้ง เพราะปัจจุบันคนที่ทำหน้าที่ไม่มีความรู้ในเทคโนโลยีและความเข้าใจมากพอ หากคนที่เหมาะสมกับยุคสมัย มีความรู้ความสามารถมาดูแลรับผิดชอบ

๘) การกำหนดโทษสำหรับผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑

การกำหนดโทษของผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มีทั้งที่เห็นว่าการกำหนดโทษมีความเหมาะสมแล้ว เห็นว่าควรมีการเพิ่มค่าปรับ และเห็นว่าการลดค่าปรับ แต่โดยส่วนใหญ่เห็นว่าการกำหนดโทษมีความเหมาะสมแล้ว ซึ่งสรุปได้ดังนี้

๘.๑) มีผู้เห็นว่าการกำหนดโทษสำหรับผู้กระทำความผิดในการประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ มีความเหมาะสม (จำนวน ๑๖๑ ราย คิดเป็นร้อยละ ๖๗.๓๖) ควรเพิ่มค่าปรับ (จำนวน ๒๒ ราย คิดเป็นร้อยละ ๙.๒๐) ควรลดค่าปรับ (จำนวน ๔๕ ราย คิดเป็นร้อยละ ๑๘.๘๒) โดยให้เหตุผลและแสดงความคิดเห็นประกอบ ดังนี้ (๑) เนื่องจากมีกฎหมายเฉพาะในการควบคุมด้านความปลอดภัยอยู่แล้ว (๒) ค่าปรับควรสัมพันธ์กับความเสียหาย (ต่อเศรษฐกิจและสังคม โดยเฉพาะผลกระทบที่เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชน) ที่ผู้ประกอบการก่อให้เกิดขึ้นและประโยชน์ที่ผู้ประกอบการได้รับจากการฝ่าฝืนกฎหมาย (๓) ให้มีการเพิ่มโทษตามระยะเวลาที่ทำความผิดด้วย (๔) โทษทางปกครอง เพิกถอน พักใช้ใบอนุญาต โทษทางอาญาควรให้สอดคล้องกับรายได้ของโรงภาพยนตร์โดยรวม (๕) เพื่อจะทำให้ผู้ประกอบการทำธุรกิจให้ถูกต้อง (๖) ค่าปรับสูง จะทำให้ผู้ประกอบการต้องปฏิบัติตาม พ.ร.บ. (๗) เห็นว่าค่าปรับสูงเกินไป (๘) เจ้าของกิจการควรทำตามกฎหมาย ควรปรับเพราะเป็นกิจการที่มีรายได้ (๙) การตั้งบทลงโทษควรแรงไว้ก่อน เพื่อเป็นการป้องปรามมิให้มีการกระทำความผิด (๑๐) ควรมีแค่โทษทางปกครอง (๑๑) มองว่ามันเยอะไป (๑๒) ไม่ควรมีการกำหนดโทษ

๘.๒) มีผู้เห็นว่าการกำหนดโทษสำหรับผู้กระทำความผิดในการประกอบกิจการร้านเกม มีความเหมาะสม (จำนวน ๑๖๙ ราย คิดเป็นร้อยละ ๗๐.๗๑) ควรเพิ่มค่าปรับ (จำนวน ๓๒ ราย คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๓๘) ควรลดค่าปรับ (จำนวน ๓๓ ราย คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๘๐) โดยให้เหตุผลและแสดงความคิดเห็นประกอบ ดังนี้ (๑) ควรกำหนดเป็นโทษปรับทางปกครอง (๒) ค่าปรับควรสัมพันธ์กับความเสียหาย (ต่อเศรษฐกิจและสังคม โดยเฉพาะผลกระทบที่เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชน) ที่ผู้ประกอบการก่อให้เกิดขึ้นและประโยชน์ที่ผู้ประกอบการได้รับจากการฝ่าฝืนกฎหมาย (๓) ควรมีส่วนแบ่งเปอร์เซ็นต์ค่าปรับ ให้กับผู้แจ้งเบาะแสการกระทำความผิดหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ดำเนินการจับกุมในฐานะความผิดซึ่งหน้าด้วย เพื่อเป็นกำลังใจให้กับพลเมืองดีและพนักงานเจ้าหน้าที่ (๔) เรื่องทำความผิดสำหรับผู้ประกอบการที่จริงจังคงไม่มีส่วนใหญ่ผิดเพราะประมาทลืมนัดวันหมดอายุของใบอนุญาต ส่วนเรื่องควบคุมนักเรียนโดดเรียนนั้น คิดว่าผู้ประกอบการทุกร้านน่าจะไม่นับนักเรียนโดดเรียนและตรวจสอบเรื่องอายุของลูกค้าก็ทำเป็นสม่ำเสมออยู่แล้ว หากเกิดความผิดพลาดควรเจรจากันได้ บทลงโทษที่ผู้ประกอบการจะได้รับให้ดูที่เจตนา (๕) ควรกำหนดค่าปรับเป็น ๕๐,๐๐๐ - ๑๐๐,๐๐๐ บาท

๘.๓) มีผู้เห็นว่าการกำหนดโทษสำหรับผู้กระทำความผิดในการประกอบกิจการร้านคาราโอเกะ มีความเหมาะสม (จำนวน ๑๖๒ คิดเป็นร้อยละ ๖๗.๗๘) ควรเพิ่มค่าปรับ (จำนวน ๓๒ คิดเป็นร้อยละ ๑๓.๓๘) ควรลดค่าปรับ (จำนวน ๓๖ คิดเป็นร้อยละ ๑๕.๐๖) โดยให้เหตุผลและแสดงความคิดเห็นประกอบ ดังนี้ (๑) เห็นควรกำหนดค่าปรับเป็น ๕๐,๐๐๐ - ๒๐๐,๐๐๐ บาท (๒) ค่าปรับควรสัมพันธ์กับความเสียหาย (ต่อเศรษฐกิจและสังคม โดยเฉพาะผลกระทบที่เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชน) ที่ผู้ประกอบการก่อให้เกิดขึ้นและประโยชน์ที่ผู้ประกอบการได้รับจากการฝ่าฝืนกฎหมาย (๓) ควรมีการประกาศเป็นกิจจะลักษณะทางสื่อโทรทัศน์ด้วย (๔) ค่าปรับลดตามจำนวนความผิดต่อครั้ง (๕) ควรเปลี่ยนอัตราโทษ โดยเปลี่ยนเป็นปรับตั้งแต่ ๕๐,๐๐๐ - ๕๐๐,๐๐๐ บาท และควรมีส่วนแบ่งเปอร์เซ็นต์ค่าปรับให้กับผู้แจ้งเบาะแสการกระทำ

ความผิดหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ที่ดำเนินการจับกุมในฐานความผิดซึ่งหน้าด้วย เพื่อเป็นขวัญและกำลังใจให้กับพลเมืองดีและพนักงานเจ้าหน้าที่ (๖) ควรกำหนดให้มีแต่เฉพาะโทษทางปกครอง

๙) พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ยังคงมีความจำเป็นและเป็นประโยชน์ต่อประชาชนหรือไม่ อย่างไร

สำหรับประเด็นที่ว่าพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ยังคงมีความจำเป็นและเป็นประโยชน์ต่อประชาชนหรือไม่ อย่างไร จากการรับฟังความคิดเห็นส่วนใหญ่เห็นว่าพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ยังคงมีความจำเป็นและเป็นประโยชน์ เพื่อควบคุมดูแล และตรวจสอบเนื้อหาของภาพยนตร์ และเกม รวมไปถึงการประกอบกิจการที่มีผลกระทบต่อสังคม เด็ก และเยาวชนและเพื่อเป็นการส่งเสริมและสนับสนุนอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของไทยให้มีศักยภาพในการแข่งขันกับต่างประเทศได้ (จำนวน ๒๓๕ ราย คิดเป็นร้อยละ ๙๘.๓๒) และมีผู้เห็นว่าไม่จำเป็นและไม่มีความจำเป็น (จำนวน ๔ ราย คิดเป็นร้อยละ ๑.๖๗)

๑๐) การควบคุมและการบังคับใช้พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ของพื้นที่กรุงเทพฯ (ควบคุมโดยกรมส่งเสริมวัฒนธรรม) และต่างจังหวัด (ผู้ว่าราชการจังหวัด) รวมไปถึงการตรวจสอบเนื้อหาโดยคณะกรรมการในปัจจุบันมีความเหมาะสมหรือไม่ อย่างไร

การควบคุมและการบังคับใช้พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ของพื้นที่กรุงเทพฯ และต่างจังหวัด รวมไปถึงการตรวจสอบเนื้อหาโดยคณะกรรมการในปัจจุบัน โดยส่วนใหญ่เห็นว่ามีความเหมาะสมอยู่แล้ว (จำนวน ๒๐๕ ราย คิดเป็นร้อยละ ๘๕.๗๗) และมีผู้ที่ไม่เหมาะสม (จำนวน ๒๑ ราย คิดเป็นร้อยละ ๘.๗๘) โดยให้เหตุผลและแสดงความคิดเห็นประกอบ ดังนี้

(๑) เหมาะสมแล้ว

(๒) ควรควบคุมโดยกรมส่งเสริมวัฒนธรรมเพื่อให้เกิดเป็นมาตรฐานเดียวกันและจะได้ไม่มีการเลือกปฏิบัติและเวลาในการใช้ดุลพินิจก็จะได้มีบรรทัดฐานเดียวกัน

(๓) เห็นควรให้ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติควบคุมและบังคับใช้พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ในพื้นที่กรุงเทพมหานคร

(๔) ผู้ว่าราชการจังหวัดน่าจะรู้บริบทในจังหวัดตนเองดี จึงเห็นว่าเหมาะสมแล้ว

(๕) เนื่องจากการประกอบกิจการในพื้นที่จังหวัดหรือการขอมิใบอนุญาตต่าง ๆ ตามกฎหมายอื่นก็เป็นอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัดในฐานะนายทะเบียนประจำจังหวัด เพียงแต่แนวทางการปฏิบัติควรดำเนินการให้เป็นไปแนวทางเดียวกันทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาค

(๖) ด้านการออกใบอนุญาต ควรให้การควบคุมและบังคับใช้กฎหมายอยู่กับฝ่ายปกครองซึ่งมีอำนาจหน้าที่และกำลังพลในการดูแลพื้นที่ซึ่งสถานประกอบการกิจการตั้งอยู่

(๗) ในส่วนการควบคุมและบังคับใช้เหมาะสมแล้ว แต่สำหรับการควบคุมตรวจสอบเนื้อหาโดยคณะกรรมการตามกฎหมายไม่เหมาะสม เนื่องจากขัดต่อหลักเสรีภาพ

(๘) กระจายอำนาจเพื่อความสะดวก และมีมาตรการควบคุมเพื่อให้เกิดการเคารพกฎ มีความเท่าเทียมและทั่วถึง

(๙) ควรโอนภารกิจให้ท้องถิ่นทั้งหมด

(๑๐) ส่วนภูมิภาคควบคุมโดยผู้ว่าราชการจังหวัด แต่การปฏิบัติงานอยู่ที่สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัด ควรย้ายการปฏิบัติงานไปอยู่ที่ปกครองจังหวัดเพื่อสะดวกในการควบคุม

(๑๑) ควรตรวจสอบเนื้อหาเพื่อเป็นการป้องกันเยาวชนไม่ให้ลุ่มหลงมากเกินไป

(๑๒) เหมาะสมเพราะต้องมีเจ้าหน้าที่ตรวจสอบเพื่อให้เป็นไปตามกฎหมายกำหนด

(๑๓) ควรให้นายอำเภอเป็นนายทะเบียนของแต่ละท้องที่ เพื่อจะได้ดูแลและควบคุมได้อย่างทั่วถึง

(๑๔) เหมาะสม เพราะเป็นการควบคุมให้ทุกคนที่ใช้บริการได้รับความปลอดภัยและปฏิบัติตามข้อกำหนดให้ถูกต้องจะได้มีระเบียบวินัย

(๑๕) เห็นควรให้เจ้าหน้าที่ปกครองเป็นผู้รับเรื่องหลัก

(๑๖) เหมาะสมเพราะว่าการที่มีการตรวจสอบเนื้อหาในการที่จะผลิตสื่อภาพยนตร์เป็นเรื่องที่สำคัญมากเพราะมีทั้งเด็กและเยาวชนและคนทั่วไปที่สามารถที่จะรับสื่อจากภาพยนตร์ได้ง่ายและหลากหลายช่องทาง การตรวจสอบเนื้อหาและการมีบทลงโทษจึงเป็นเรื่องสำคัญ

(๑๗) การเสนอเรื่องผ่านผู้ว่าราชการจังหวัดมีขั้นตอนมาก ทำให้เกิดความล่าช้าไม่ทันตามกำหนดเวลา ซึ่งอาจเกิดการฟ้องร้องได้ควรเปลี่ยนให้ วัฒนธรรมจังหวัดจะเกิดความราบรื่นมากกว่า

(๑๘) ในส่วนภูมิภาค ควรให้ผู้ว่าราชการจังหวัด มอบอำนาจให้รองผู้ว่าราชการจังหวัดหรือวัฒนธรรมจังหวัดในการดำเนินการตามกฎหมาย เพื่อความรวดเร็วและคล่องตัว

(๑๙) กำหนดโดยข้อกฎหมายที่ปฏิบัติที่เหมาะสม และควรมีการปรับปรุงโดยให้มีการมอบอำนาจแทนผู้ว่าราชการจังหวัดได้

(๒๐) กรุงเทพฯ ควบคุมโดยกรมส่งเสริมวัฒนธรรม และในจังหวัดอื่นควบคุมโดยผู้ว่าราชการจังหวัดเพราะเหตุใดจึงไม่ใช่เหมือนกันทั่วประเทศ

(๒๑) ตรวจสอบตามความเหมาะสม และควรปรับปรุงกฎหมายให้ทันสมัย

๑๑) เคยเข้าร่วมกิจกรรมเทศกาลภาพยนตร์หรือไม่ และเห็นว่าควรจัดกิจกรรมส่งเสริมภาพยนตร์ใดเพิ่มหรือไม่

ส่วนใหญ่ไม่เคยเข้าร่วมเทศกาลภาพยนตร์ (จำนวน ๑๕๖ ราย คิดเป็นร้อยละ ๖๕.๒๗) เคยเข้าร่วม (จำนวน ๗๐ ราย คิดเป็นร้อยละ ๒๙.๒๘) และมีผู้ที่เคยเข้าร่วมและเห็นว่าควรมีการจัดกิจกรรมเพิ่มเติม (จำนวน ๑๐ ราย คิดเป็นร้อยละ ๔.๑๘) โดยให้เหตุผลและแสดงความคิดเห็นประกอบ ดังนี้ (๑) เห็นว่าเป็นการส่งเสริมภาพยนตร์ศิลปวัฒนธรรมไทย (๒) เห็นควรส่งเสริมให้มีการขออนุญาตจัดเทศกาลภาพยนตร์ได้อย่างสะดวก (๓) เทศกาลภาพยนตร์กรุงเทพฯ (๔) ควรสร้างภาพยนตร์หลาย ๆ แนวต่อปี (๕) ควรกระจายการเข้าถึงทั่วทุกพื้นที่ เช่น ภาค หรือจังหวัด เป็นต้น

๑๒) พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ยังคงมีความจำเป็นและสอดคล้องกับสภาพการณ์และพัฒนาการของเทคโนโลยี และวิถีชีวิตของประชาชนในปัจจุบันหรือไม่

ส่วนใหญ่เห็นว่าพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ยังคงมีความจำเป็นและสอดคล้องกับสภาพการณ์และพัฒนาการของเทคโนโลยี และวิถีชีวิตของประชาชนในปัจจุบัน (จำนวน ๑๕๖ ราย คิดเป็นร้อยละ ๖๕.๒๗) มีผู้ที่เห็นว่าจำเป็นแต่ไม่สอดคล้อง (จำนวน ๕๕ ราย คิดเป็นร้อยละ ๒๓.๐๑) และมีผู้เห็นว่าไม่มีความจำเป็นและไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน (จำนวน ๒๐ ราย คิดเป็นร้อยละ ๘.๓๖) โดยให้เหตุผลและแสดงความคิดเห็นประกอบ ดังนี้

(๑) ปัจจุบันเทคโนโลยีก้าวหน้าและเปลี่ยนแปลงไปมาก ควรแก้ไขกฎหมายให้สอดคล้อง

(๒) พระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว มีความล้าสมัยไม่ทันกับพัฒนาการของเทคโนโลยีในปัจจุบันเห็นควรปรับปรุงแก้ไข

(๓) การพัฒนาเศรษฐกิจควรดำเนินการควบคู่กับความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ทำธุรกิจ และส่งเสริมความร่วมมือในภาคสังคมในการเลือกรับชมสื่อต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับช่วงวัยผู้รับชมเพื่อเสริมสร้างรากฐานความคิดแก่เด็กและเยาวชน ซึ่งจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศในอนาคต

(๔) พิจารณาให้สอดคล้องกับบริบทในปัจจุบันมากขึ้น บางกรณีอาจจะไม่ครอบคลุม

(๕) เนื่องจากการประกอบกิจการที่เกี่ยวข้องกับภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ยังมีผลกระทบต่อสังคมและความมั่นคง จึงมีความจำเป็นต้องมีกฎหมายหรือระเบียบข้อบังคับในการควบคุมดูแลการประกอบกิจการ

(๖) กฎหมายมีความล้าสมัย ไม่ทันกับการพัฒนาและความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในปัจจุบัน

(๗) ปัจจุบันคนดูภาพยนตร์และเล่นเกมผ่านแพลตฟอร์มออนไลน์กันเป็นจำนวนมาก ควรมีการปรับปรุงให้เท่าทันต่อสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

(๘) มีความจำเป็น แต่เห็นควรปรับปรุงแก้ไขให้ทันสมัย

(๙) เทคโนโลยีเปลี่ยน สังคมเปลี่ยน พฤติกรรมเปลี่ยน กฎหมายก็ต้องปรับเปลี่ยนตามให้ทันยุคสมัย

(๑๐) ร้านคาราโอเกะมักแอบแฝงการประกอบกิจการ ควรปรับเป็นสถานบันเทิงให้ปกครองหรือท้องถิ่นดูแล

(๑๑) ปรับรายละเอียดชนิดที่ต้องควบคุม ให้สอดคล้องกับเทคโนโลยีสมัยใหม่

(๑๒) ยังจำเป็นและสอดคล้องต่อสภาพการณ์ปัจจุบัน ถึงแม้ร้านเกมและร้านจำหน่าย ให้เช่า แลกเปลี่ยนฯ จะเลิกประกอบกิจการไปมาก เพราะพัฒนาการทางเทคโนโลยีแต่ยังมีร้านเกมในห้าง ร้านคาราโอเกะ และโรงภาพยนตร์ที่ยังประกอบกิจการอยู่

(๑๓) ควรปรับเปลี่ยนการดูแลและควบคุมใหม่ ให้หน่วยงานอำเภอเป็นผู้รับผิดชอบโดยตรง ทั้งการออกใบอนุญาตในท้องที่ของตนเองและการควบคุมดูแลความเรียบร้อย จะได้สะดวกและทั่วถึง

(๑๔) ควรออกกฎหมายใหม่เพราะสภาพแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไป

(๑๕) ร้านเกมอาจไม่ต้องอยู่ใน พ.ร.บ. นี้ก็ได้เนื่องจากบางจังหวัดมีร้านเกมเหลือไม่ถึง ๑๐ ร้าน ส่วนร้านคาราโอเกะส่วนใหญ่เป็นการเล่นเพลงแบบไม่มีรูปภาพเป็นวีดิทัศน์

(๑๖) จำเป็นต้องควบคุมดูแลเช่นที่ผ่านมา เพื่อความปลอดภัยและความสงบสุขของเยาวชน และผู้ใช้บริการ

(๑๗) ควรแยกตามประเภทของกิจการให้ชัดเจน

(๑๘) เพื่อลดความซ้ำซ้อนของการตรวจพิจารณา ประกอบกับกิจการภาพยนตร์ในปัจจุบันมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ จำเป็นต้องได้รับการส่งเสริมอย่างเป็นรูปธรรม

(๑๙) พระราชบัญญัติฉบับนี้ใช้บังคับมาเป็นเวลานาน บทบัญญัติบางประการจึงไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ในปัจจุบัน ซึ่งเทคโนโลยีได้มีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว ประกอบกับการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ในปัจจุบันอยู่ในความรับผิดชอบของหลายองค์กรและความซ้ำซ้อนกับพระราชบัญญัติควบคุมกิจการเทปและวีดิทัศน์

(๒๐) จำเป็นเพราะถ้าไม่มี อาจจะหลุดขอบเขตหรือสื่อที่ไม่เหมาะสม

(๒๑) ธุรกิจกลุ่มนี้บางอย่างแฝงด้วยเศรษฐกิจและโรคระบาด จึงเห็นสมควรปรับให้เหมาะสมให้สามารถเดินต่อไปได้

(๒๒) สถานประกอบกิจการตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ในปัจจุบันมีผู้ประกอบการน้อยลงทุกประเภท โดยเฉพาะร้านเกม และร้านให้เช่าแลกเปลี่ยนหรือจำหน่าย ภาพยนตร์และวีดิทัศน์

(๒๓) ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ เป็นของล้ำสมัย และมีเทคโนโลยีการรับชมภาพยนตร์และวีดิทัศน์แบบใหม่เข้ามา และสถานประกอบการกิจการตามกฎหมายเล็กประกอบกิจการเป็นจำนวนมาก จึงสมควรแก้ไขกฎหมายให้สอดคล้องตามยุคสมัย

(๒๔) ผู้ประกอบกิจการส่วนใหญ่ เปิดให้บริการคล้ายสถานบริการ ควรมีการแบ่งลักษณะของร้านค้าออกเป็นแต่ละประเภท

(๒๕) เพิ่มเติมกฎหมายคือให้ประชาชนได้ทำเอกสารผ่านแอปพลิเคชันได้

(๒๖) ข้อกำหนดบางอย่างไม่สอดคล้องกับพฤติกรรมของผู้บริโภคที่เปลี่ยนไป

๑๓) พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิตหรือการประกอบอาชีพของประชาชน หรือเป็นอุปสรรคต่อการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของประเทศ หรือมีผลกระทบต่อเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อมหรือสุขภาวะหรือไม่อย่างไร

ส่วนใหญ่เห็นว่าพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ไม่เป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีวิตหรือการประกอบอาชีพของประชาชน หรือเป็นอุปสรรคต่อการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันของประเทศ หรือมีผลกระทบต่อเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อมหรือสุขภาวะ (จำนวน ๑๘๓ ราย คิดเป็นร้อยละ ๗๖.๕๖) เห็นว่าเป็นอุปสรรค (จำนวน ๔๒ ราย คิดเป็นร้อยละ ๑๗.๕๓) โดยให้เหตุผลและแสดงความคิดเห็นประกอบ ดังนี้

(๑) ปัจจุบันเทคโนโลยีก้าวหน้าไปมาก โดยเฉพาะการให้บริการผ่านอินเทอร์เน็ต

(๒) การประกอบกิจการบางประเภทซึ่งยึดติดกับสถานที่ทำให้เกิดการประกอบกิจการบางประเภทซึ่งยึดติดกับสถานที่ทำให้เกิดปัญหาในการประกอบกิจการ

(๓) บางครั้งรัฐใช้อำนาจในการจำกัดสิทธิมากเกินไป

(๔) เห็นควรปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน

(๕) การพัฒนาเศรษฐกิจควรดำเนินการควบคู่กับความรับผิดชอบต่อสังคมของผู้ทำธุรกิจ และส่งเสริมความร่วมมือในภาคสังคมในการเลือกรับชมสื่อต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับช่วงวัยผู้รับชมเพื่อเสริมสร้างรากฐานความคิดแก่เด็กและเยาวชน ซึ่งจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศในอนาคต

(๖) การกำหนดให้มีใบอนุญาต มองว่ามีประโยชน์ต่อสังคมมากกว่า แม้จะมีอุปสรรคต่อผู้ประกอบกิจการอยู่บ้าง

(๗) ในแง่มุมมองของประชาชนยังไม่มีผลกระทบมากนัก

(๘) เนื่องจากในปัจจุบันการประกอบกิจการตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นช่วงเข้าสู่ขาลงของการประกอบกิจการ การประกอบกิจการมิได้รับความนิยมในการใช้บริการเหมือนในหัวงก่อนหน้านี้ ทำให้การปฏิบัติตามระเบียบกฎหมายต่าง ๆ มิได้ส่งผลกระทบในการประกอบกิจการแต่อย่างใด

(๙) ไม่ได้เป็นอุปสรรค

(๑๐) มีความซ้ำซ้อน และความขัดกันของกฎหมาย

(๑๑) ผู้บริโภคจะเป็นผู้ตัดสินว่ามีคุณภาพหรือไม่มีคุณภาพเอง

(๑๒) ปรับให้เหมาะสมกับสภาพปัจจุบัน

(๑๓) ควรมีการควบคุมบ้าง หากปล่อยทั้งหมดจะมีผลไม่ดีต่อเด็กและเยาวชน

(๑๔) ผ่านมาเกือบ ๑๕ ปี เทคโนโลยีของโลกไปไกลแล้ว ควรปรับเนื้อหา พ.ร.บ. ให้ทันโลก

ปัจจุบัน

(๑๕) ไม่เป็นอุปสรรคเพราะต้องใช้กฎหมายควบคุมการประกอบกิจการให้เป็นไปตามที่
ภาครัฐกำหนด ไม่ปล่อยเสรีจนเกิดการทำผิดหรือไม่คุ้มครองเด็กและเยาวชน

(๑๖) เป็นกฎหมายที่สร้างขึ้นเพื่อสร้างความเป็นระเบียบของสังคม

(๑๗) เห็นว่าในแต่ละครั้งที่ขอต่ออายุ ต้องใช้เอกสารจำนวนมาก เห็นควรใช้เอกสารให้น้อยเพื่อความรวดเร็วและลดภาระของเจ้าหน้าที่

(๑๘) เป็นอุปสรรคต่อทุกคน จากกฎหมายที่ล้าหลัง

(๑๙) ไม่เป็นอุปสรรค แต่เป็นการควบคุมให้อยู่ในมาตรฐานเดียวกัน

(๒๐) ถ้าปฏิบัติตามกฎกติกาที่ได้กำหนดไว้ จะไม่เป็นอุปสรรค

(๒๑) ควรปรับแก้เฉพาะจุดและปรับข้อบังคับให้ชัดเจนมากขึ้น

(๒๒) มีกฎหมายควบคุมดีแล้ว เพื่อความเป็นระเบียบ และมั่นคงของประเทศ

(๒๓) เป็นการเพิ่มภาระให้กับประชาชนในการประกอบอาชีพ

(๒๔) เป็นการควบคุมการปฏิบัติของผู้ประกอบกิจการให้บริการอย่างมีระเบียบ

(๒๕) ไม่เป็นอุปสรรค แต่ควรมีมาตรการควบคุมให้ชัดเจน

๑๔) พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มีความใกล้เคียงหรือซ้ำซ้อนกับกฎหมายอื่นหรือไม่

ส่วนใหญ่เห็นว่าพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ไม่มีความใกล้เคียงหรือซ้ำซ้อนกับกฎหมายอื่น (จำนวน ๑๕๒ ราย คิดเป็นร้อยละ ๖๓.๕๙) โดยให้เหตุผลและแสดงความคิดเห็นประกอบ ดังนี้ ๑) เห็นว่าไม่ซ้ำซ้อน และยังคงมีกฎหมายนี้อยู่ต่อไป ๒) ไม่แน่ใจ เนื่องจากไม่ได้ศึกษากฎหมายทุกฉบับ ๓) ในเว็บไซต์มีทั้งหนังโป๊ เกมออนไลน์ พนันออนไลน์ เพลงและหนังสือลามกอย่างหาได้ง่าย แต่กิจการร้านค้าของประชาชนกลับลดลง และมีส่วนที่เห็นว่าใกล้เคียงหรือซ้ำซ้อนกับกฎหมายอื่น คือ ๑) พระราชบัญญัติองค์กรจัดสรรคลื่นความถี่ ๒) พระราชบัญญัติทะเบียนพาณิชย์ ๓) ใบอนุญาตว่าด้วยกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ๔) พระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ ๕) พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก ๖) กฎหมายท้องถิ่นของกระทรวงมหาดไทย ๗) พระราชบัญญัติสถานบริการ ๘) เห็นว่าซ้ำซ้อน เพราะต้องติดต่อหลายหน่วยงาน ควรจะจบที่ท้องถิ่นตั้งแต่ขออนุญาตประกอบธุรกิจ (จำนวน ๗๒ ราย คิดเป็นร้อยละ ๓๐.๑๒)

๑๕) พระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มีปัญหาและเป็นอุปสรรคต่อการบังคับใช้หรือไม่

ส่วนใหญ่เห็นว่าพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ไม่มีปัญหาและไม่เป็นอุปสรรคต่อการบังคับใช้ (จำนวน ๑๒๑ คิดเป็นร้อยละ ๕๐.๖๒) และเห็นว่าเป็นอุปสรรคต่อการบังคับใช้ (จำนวน ๑๐๗ คิดเป็นร้อยละ ๔๔.๗๖) โดยให้เหตุผลและแสดงความคิดเห็นประกอบ ดังนี้

(๑) กฎหมายปัจจุบันไม่ทันกับการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี

(๒) พระราชบัญญัตินี้มีความล้าสมัยและไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน

(๓) เห็นว่าการบังคับใช้กฎหมายนั้นเป็นอำนาจของผู้บังคับใช้กฎหมายว่าได้ดำเนินการตามกฎหมายหรือไม่

(๔) ขาดความต่อเนื่องในการร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน (ผู้ทำธุรกิจ) และภาคสังคม

(๕) กฎหมายไม่ทันสมัย ต้องปรับให้ทันสถานการณ์ปัจจุบัน

(๖) เนื่องจากในปัจจุบันการประกอบกิจการตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ลดการเติบโตและความนิยมของการรับบริการลงไปเป็นอย่างมาก ทำให้ระเบียบกฎหมายที่กำหนด

ในตัวบทกฎหมาย ต้องมีการปรับปรุงแก้ไขให้สอดคล้องกับเทคโนโลยีในปัจจุบัน เพื่อประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมาย

(๗) เป็นอุปสรรคต่อการค้าเสรีภาพ ทำให้การแข่งขันไม่เป็นธรรม

(๘) แต่ละพื้นที่ตีความและปฏิบัติตามกฎหมายไม่เหมือนกัน

(๙) ขั้นตอนการดำเนินการยุ่งยาก ในการเตรียมเอกสาร การลงพื้นที่ตรวจสอบ การอนุมัติใช้ระยะเวลานาน

(๑๐) ขาดการลงโทษเบ็ดเสร็จเด็ดขาด ไม่เป็นเอกเทศในการจัดการ

(๑๑) ควรกำหนดลักษณะร้านค้ารายโอเคให้ชัดเจน

(๑๒) ควบคุมเฉพาะผู้ประกอบการกิจการ

(๑๓) เนื้อหา กฎ ข้อบังคับในพระราชบัญญัติฯ บางข้อ ไม่เหมาะสมกับเทคโนโลยีในปัจจุบัน

(๑๔) มีบางสถานประกอบการหลบลีก หลีกเลี่ยงการประกอบการที่แท้จริง ควรมีการตรวจสอบแบบสุ่มในรูปแบบของคณะทำงาน และเจ้าหน้าที่ต้องไม่เรียกรับสินบน

(๑๕) ปัญหาคือ สำนักงานวัฒนธรรมรับผิดชอบทั้งจังหวัด บางร้านอยู่ไกลออกไปจากตัวเมือง ๑๐๐ - ๒๐๐ กิโลเมตร การควบคุมดูแลลำบาก เห็นควรมอบอำนาจให้อำเภอเป็นผู้รับผิดชอบจะได้ควบคุมได้ง่ายลดปัญหาหลาย ๆ อย่างได้

(๑๖) กฎหมายไม่ครอบคลุม

(๑๗) คุณลักษณะของนายทะเบียนแต่ละคนแต่ละจังหวัดแตกต่างกัน ทำให้เกิดปัญหาในการทำความเข้าใจกับประชาชนในเรื่องการขอเอกสารเพิ่มเติม

(๑๘) มีปัญหาเนื่องจากแนวการปฏิบัติที่ไม่ชัดเจน เช่น ส่วนกลางและส่วนภูมิภาคมีการปฏิบัติที่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับผู้ว่าราชการจังหวัด และรองผู้ว่าราชการจังหวัดที่ได้รับมอบหมาย จะให้ปฏิบัติอย่างไร โดยเพิ่มขั้นตอนในการปฏิบัติ ทำให้เกิดความล่าช้า เกิดอุปสรรคต่อการทำงาน

(๑๙) ควรมีการกำหนดระยะเวลาเปิดให้บริการของร้านค้ารายโอเคให้ชัดเจน

(๒๐) ยุคสมัยของเทคโนโลยีเปลี่ยนแปลงควรแก้ไขจำกัดความ

(๒๑) ส่งเสริมธุรกิจบันเทิงเพื่อการหมุนเวียนการเงินและเศรษฐกิจ

(๒๒) ปัญหาจากกฎหมายที่ไม่รัดกุมเพียงพอ จนมีผู้ไม่ประสงค์ใช้เป็นช่องทางเอาเปรียบสังคมโดยรวม

๑๖) ควรมีการยกเลิก แก้ไข หรือปรับปรุงพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ หรือไม่ มีผู้เห็นว่าไม่ควรยกเลิก แก้ไข หรือปรับปรุง (จำนวน ๑๑๓ ราย คิดเป็นร้อยละ ๔๗.๒๘) เห็นว่าควรยกเลิก (จำนวน ๑๔ ราย คิดเป็นร้อยละ ๕.๘๕) และเห็นว่าควรแก้ไข ปรับปรุง (จำนวน ๑๐๓ ราย คิดเป็นร้อยละ ๔๓.๐๙) โดยให้เหตุผลและแสดงความคิดเห็นประกอบ ดังนี้

(๑) เนื้อหาไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน

(๒) ควรปรับปรุงให้มีความทันสมัยและสามารถบังคับใช้ได้อย่างเกิดประสิทธิภาพ

(๓) ให้ทันกับโลกที่เปลี่ยนแปลงโดยเฉพาะด้านเทคโนโลยี

(๔) แก้ไขเพื่อให้เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน

(๕) โทษค่าปรับควรสัมพันธ์กับความเสียหาย (ต่อเศรษฐกิจและสังคม โดยเฉพาะผลกระทบที่เกิดขึ้นกับเด็ก และเยาวชน) ที่ผู้ประกอบการก่อให้เกิดขึ้นและประโยชน์ที่ผู้ประกอบการได้รับจากการฝ่าฝืนกฎหมาย/ควรใช้การจดทะเบียนการขอรับใบอนุญาตโรงภาพยนตร์ ร้านให้เช่าฯ ร้านวีดิทัศน์และควรรนำระบบอิเล็กทรอนิกส์มาใช้ในการจดทะเบียน การชำระเงิน และการแสดงใบอนุญาต/การตรวจภาพยนตร์

ควรนำระบบการรับรองตนเองโดยผู้ทำธุรกิจ ตามมาตรฐานที่กำหนดโดยคณะกรรมการร่วมระหว่างภาครัฐ ภาคเอกชน (ผู้ทำธุรกิจ) และภาคสังคม (เพื่อสอดคล้องกับสภาพสังคมไทยในปัจจุบันและรองรับการพัฒนา สู่อนาคต)

(๖) ให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน และให้ทันสมัยมากขึ้น

(๗) อาจพิจารณาให้มีความสอดคล้องกับบริบทปัจจุบัน เช่น ภาพยนตร์ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ และอินเทอร์เน็ต

(๘) เห็นควรปรับปรุงให้สอดคล้องกับเทคโนโลยีในปัจจุบัน และสถานะของการประกอบ กิจการที่เปลี่ยนแปลงไป ตามความนิยมเพื่อให้กฎหมายสามารถบังคับใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(๙) เพื่อให้ทันกับความก้าวหน้าของเทคโนโลยี และการดำเนินชีวิตในปัจจุบันของประชาชน ควรควบคุมแต่เฉพาะการประกอบกิจการทางกายภาพ แต่เนื้อหาของสื่อควรปล่อยให้มีการพัฒนาไปอย่างเสรี

(๑๐) เพื่อให้เข้ากับสถานะการณ์ปัจจุบันของสังคม

(๑๑) ให้สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง

(๑๒) แก้ไขบางมาตราให้ทันสมัย และชัดเจนในการปฏิบัติงานของ พนักงานเจ้าหน้าที่

(๑๓) ควรแก้ไขบทนิยามและประชาสัมพันธ์ทางสื่อช่องทางต่าง ๆ ด้วย

(๑๔) ยุคสมัยเปลี่ยน สังคมเปลี่ยน พฤติกรรมคนเปลี่ยน กฎหมายต้องเปลี่ยนตาม

(๑๕) ปรับให้เข้ากับสื่อเทคโนโลยีในปัจจุบัน เพื่อให้ทันสมัยไม่ล้าหลัง

(๑๖) ผ่านมาเกือบ ๑๕ ปี เทคโนโลยีของโลกพัฒนาไปมากแล้ว ควรปรับเนื้อหาพระราชบัญญัติ ให้ทันโลกปัจจุบัน

(๑๗) ควรแก้ไขให้ผู้ว่าราชการจังหวัดในฐานะนายทะเบียนประจำจังหวัด สามารถมอบอำนาจ ให้รองผู้ว่าราชการจังหวัดหรือวัฒนธรรมจังหวัด สามารถปฏิบัติราชการแทนในการลงนามใบอนุญาตได้ ควรแก้ไขคุณสมบัติและลักษณะต้องห้ามของผู้ประกอบกิจการมาตรา ๓๙ (๒) เพราะเป็นนามธรรม ตัดสิน ไม่ได้ว่า อะไรคือความประพฤติเสื่อมเสีย อะไรที่บกพร่องในศีลธรรมอันดี ขอให้ใช้หลักเกณฑ์ที่จับต้องได้ เป็นรูปธรรม มีความชัดเจน ระบุเลยว่าอะไรที่เป็นลักษณะต้องห้าม เช่น มีความผิดคดีอาญาเสพติด คำนุश्य เป็นต้น

(๑๘) บางข้อยังไม่สอดคล้องกับการดำรงชีวิตในปัจจุบัน

(๑๙) เห็นควรยกเลิก ควรดำเนินการให้เสร็จที่เทศบาล หรือ อบต. เพียงจุดเดียว เนื่องจาก ประชาชนจะได้ไม่ต้องติดต่อหลายหน่วยงาน และควรอยู่ในความดูแลของท้องถิ่น

(๒๐) แก้ไขเพื่อให้มีความเหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบัน

(๒๑) ควรปรับปรุงข้อกฎหมาย ข้อบังคับใช้ บทลงโทษ ให้เข้ากับสมัยปัจจุบัน ให้ทันกับสื่อ ที่มีความรวดเร็ว เพราะสื่อต่าง ๆ จะมีทั้งบวกและลบมีผลต่อเด็กและเยาวชน

(๒๒) เนื่องจากพฤติกรรมการใช้บริการสถานประกอบการเปลี่ยนไป ควรปรับปรุง ให้สอดคล้องกับปัจจุบัน

(๒๓) ปัจจุบันเทคโนโลยี อินเทอร์เน็ต และเกมถูกพัฒนาไปมาก เล่นเกมในโทรศัพท์ได้ทุกที่ ทุกเวลา เด็ก ๆ ในห้องเรียนก็สามารถเล่นได้ ถ้าจะบังคับใช้ให้เท่าเทียม ควรบังคับใช้ให้เหมือนร้านเกม ร้านอินเทอร์เน็ต เช่น จำกัดอายุและเวลาเล่น ผู้ปกครองต้องรับภาระ ต้องคอยดูแลที่ปลายเหตุ ควรบังคับไปที่ เจ้าของผู้ผลิตเกมจะดีกว่า และควรปรับใช้ให้ทันกับเทคโนโลยี

(๒๔) เนื่องจากมีความซ้ำซ้อนของกฎหมาย และในปัจจุบันสถานประกอบการได้ยกเลิก การประกอบกิจการเป็นจำนวนมาก จึงเห็นว่าพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ไม่มี ผลกระทบกับสังคมแล้ว

(๒๕) ควรแก้ไขบางมาตรา เพื่อความเหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน รวมทั้งค่าธรรมเนียมเดิมที่น้อยเกินไป

(๒๖) กฎหมายล้าสมัย ไม่สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน

(๒๗) ควรมีการปรับปรุงแก้ไขนายทะเบียนประจำจังหวัดโดยสามารถให้มีการปฏิบัติราชการแทนได้

(๒๘) แบบคำขออนุญาตเรื่องเอกสารหลักฐานที่ใช้ประกอบการขออนุญาตประกอบกิจการ/คุณสมบัติของผู้ขออนุญาตฯ ตามมาตรา ๓๙ ควรให้ชัดเจน เป็นไปในแนวทางเดียวกัน ว่าพิจารณาจากอะไร เรื่องเพศอย่างเดียวหรือไม่/การกำหนดเวลาเปิด - ปิด การให้บริการของร้านวีดิทัศน์ (เกม/คาราโอเกะ) ควรแยกให้ชัดเจน

(๒๙) ควรกำหนดอายุใบอนุญาตให้มีอายุ ๑๐ ปี

๕. ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

๑) เห็นควรแก้ไขพระราชบัญญัติภาพยนตร์ฯ โดยรับด่วน

๒) อาจพิจารณาให้มีความสอดคล้องกับบริบทปัจจุบัน เช่น ภาพยนตร์ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์และอินเทอร์เน็ต

๓) ร้านคาราโอเกะ ตามกฎหมายมีการห้ามสูบบุหรี่ในร้าน แต่ต่างจังหวัดอาจทำได้ เพราะร้านโล่งห้ามมีเด็กนั่งดื่ม ต่างจังหวัดการควบคุมยาก

๔) ควรปรับปรุงให้เข้ากับปัจจุบันและมีความทันสมัย

๕) การบังคับใช้กฎหมายควรเป็นของเจ้าหน้าที่ตำรวจและฝ่ายปกครอง

๖) ควรมีการทบทวนกฎหมายให้เข้ากับสถานการณ์ปัจจุบัน

๗) ควรแก้ปัญหการจัดเก็บลิขสิทธิ์ค่ายเพลงให้มีความเหมาะสมไม่เป็นปัญหากับผู้ประกอบการ

๘) ส่งเสริมการให้บริการแบบ “one stop service”

๙) ควรปรับปรุงให้เข้ากับยุคเทคโนโลยีสมัยใหม่

๑๐) การต่ออายุใบอนุญาตแต่ละครั้งที่ ใช้เอกสารจำนวนมาก ควรลดปริมาณเอกสารให้น้อยลงเพื่อความรวดเร็ว ลดภาระของเจ้าหน้าที่ และสะดวกต่อผู้ประกอบการ

๑๑) ควรมีการทบทวน แก้ไข ปรับปรุงพระราชบัญญัติภาพยนตร์ฯ

๑๒) ควรมีขั้นตอนหรือผู้แนะนำที่ชัดเจน

๑๓) ปรับปรุงกฎหมายโดยเร็ว

๑๔) ควรมอบให้กิจการร้านเกม คาราโอเกะ ให้ท้องถิ่นดูแลและควบคุม เป็นการอำนวยความสะดวกให้ผู้ประกอบการ เนื่องจากก่อนขอใบอนุญาตต้องขอใบประกอบธุรกิจจากท้องถิ่น

๑๕) ควรดำเนินการให้ทันเหตุการณ์

๑๖) พระราชบัญญัติมีข้อดี ข้อเสียต่อการทำธุรกิจ แต่จำเป็นต้องมีกฎหมายควบคุม เพื่อความปลอดภัยของประชาชน

๑๗) อยากให้ลงพื้นที่ตรวจสอบใบอนุญาตประกอบการอย่างจริงจัง

๑๘) คุณพินิจของนายทะเบียนแต่ละคน แต่ละจังหวัดแตกต่างกัน ทำให้เกิดปัญหาในการทำความเข้าใจกับประชาชนในเรื่องการขอเอกสารเพิ่มเติม สมควรให้มีการจัดทำคู่มือประชาชนเพื่อเป็นการทำความเข้าใจในแนวทางเดียวกัน

๑๙) ควรปรับปรุงแก้ไขระเบียบ/เงื่อนไขให้ทันการเปลี่ยนแปลงตามยุคสมัย

๒๐) ปรับปรุงให้สอดคล้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน เกิดความคล่องตัวและสามารถแข่งขันได้ในระดับนานาชาติ

๒๑) เห็นควรมีการปรับเปลี่ยนให้ทันกับสถานการณ์ปัจจุบันโดยรวดเร็ว

๒๒) ควรมีการอบรมเจ้าหน้าที่ของรัฐให้มีความเชี่ยวชาญและก้าวหน้าเทคโนโลยี

๒๓) ควรที่จะมีมาตรการป้องกันที่ถูกต้องกฎหมาย

๒๔) ควรมีการปรับปรุงแก้ไขนายทะเบียนประจำจังหวัดโดยสามารถให้มีการปฏิบัติราชการแทนได้

๒๕) เปิดช่องทางให้ผู้ประกอบการได้มีสิทธิออกความคิดเห็นร่วม

๖. การนำผลการรับฟังความคิดเห็นมาประกอบการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย

กระทรวงวัฒนธรรม และกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา โดยกรมส่งเสริมวัฒนธรรมซึ่งได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบดำเนินการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย จะได้นำผลการรับฟังความคิดเห็นเกี่ยวกับพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาประกอบการจัดทำรายงานการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย รวมทั้งจะได้นำความคิดเห็นของผู้ที่เกี่ยวข้องในการรับฟังความคิดเห็นไปเป็นแนวทางในการพัฒนาและปรับปรุงกฎหมายให้มีความเหมาะสมและสอดคล้องกับสถานการณ์และเทคโนโลยีที่เปลี่ยนแปลงไป รวมถึงบริบทของสังคมไทยในปัจจุบันต่อไป